

De Laatste Erfgenaam

Boek I

De Saffieren Troon

Evi F. Verhasselt

Proloog

Wanneer tijd een kwelling wordt, is de belofte te kunnen sterven een welkome zegening. Het eerste teken dat aangaf dat mijn tijd gekomen was, kwam in de vorm van jouw geboorte. Ik hield je in mijn armen en je keek met heldere ogen naar me op. Ik wreef je schoon, wikkelde je in zachte doeken en legde je in de armen van je groottante. Ik vroeg haar naar je naam, hoewel ik die al kende, en knikte opgelucht bij het horen ervan. Het was de bevestiging van mijn verlangen, mijn einde. Er lag nog steeds een eeuwigheid aan levensdagen voor me, meer dan enig elf, mens, dwerg of reus ooit heeft kunnen tellen, maar eindelijk kon ik beginnen ze af te strepen.

Het tweede teken zie ik nu in Koningsborg, waar ik door de straten dwaal op de vooravond van een nacht vol verschrikkingen. Ik beroer oude levensbanden en luister, in de wetenschap dat ik niet tussenbeide zal komen. Deze nacht maakt een einde aan jouw veilige leven. De komende gebeurtenissen zullen je weggagen vanonder de beschermende vleugels van vader en prinses Ioanna, maar maak je geen zorgen, want ik zal nooit veraf zijn. Andal'har wacht op me buiten de stad en later vannacht vliegen we naar het noorden. Daar zullen we elkaar een tweede maal ontmoeten, al zal jij je daar opnieuw niet bewust van zijn.

Ik kijk omhoog naar de hemel en probeer me te herinneren hoe het was om zeventien te zijn, daar verkleumd op het balkon te staan en te luisteren naar het gehuil van de winterwolven. Het is rond deze tijd dat ik met mijn dagboek begin. Dat weet ik, want ik heb er delen van gelezen.

Het boek begint met een volle maan.
Een rode, volle maan.
Een Bloedmaan...

1. Bloednacht

“De honden zijn onrustig vannacht.”

Haar vaders handen lagen op de stenen reling van het balkon, net zoals die van haar, en zijn nadenkende blik was gericht op de stallen waar hij de honden had opgesloten. De dieren gingen heftig tekeer; hun gehuil bezorgde haar kippenvel. Het gezang van de honden drong door tot in haar botten en diep vanbinnen hilde ze met hen mee.

“Het is de maan, papa. De rode maan jaagt hun angst aan.”

Ze was een wonde in de duisternis, een bloedrood oog dat onheilspellend neerkeek op het land en Haviksnest hulde in een vuil rozig licht.

Haar vader keerde zich naar haar toe en legde zijn warme rechterhand over haar linkerhand heen. Er lag een trek van bezorgdheid om zijn ernstige, helderblauwe ogen.

“Je hoeft niet bang te zijn voor een Bloedmaan, Elena. Een wijze man heeft me ooit verteld dat ze ontstaat doordat onze wereld en de maan en de zon op één lijn staan. Wanneer Al'lun wordt bedekt door de schaduw van Du'var-dai, is alleen het rode licht van de zon sterk genoeg om door haar weerkaatst te worden. Het is een speling van de natuur.”

Eleanora duwde haar vaders hand weg en trok haar sjaal wat strakker om haar schouders.

“Ik ben niet bang, papa, maar het is meer dan dat. Ik voel het.”

“Hm”, zei hij en keerde zijn blik terug naar de duisternis van de binnenplaats. “Misschien heb je gelijk. Je zou niet de eerste ziener zijn in de familie.”

Eleanora kon haar oren amper geloven. Haar vader sprak vrijwel nooit over Eliflain, zelden over haar familie en nog minder over de dingen die verband hielden met *sér*, magie. Ze koesterde elk stukje informatie dat ze kreeg, maar wist wel beter dan vragen te stellen. Haar vader klapte dicht zodra ze dat deed.

“In Eliflain is er een plaats die de Dromenberg heet. Het is een tempel die speciaal gebouwd is om de magisters te beschermen die het talent van voorzienigheid bezitten. Ze hebben dat nodig. Sommige zieners

zijn zo bezeten van hun gave dat ze zich er volledig aan overgeven. Ze beseffen niet meer wie ze zijn of wat ze doen. Hun lichaam lijkt bezeten door de stem van Ogotha, de Godin van het Mysterie; daarom worden ze ook Ogotha's Kinderen genoemd. Ieder woord dat over hun lippen komt, wordt zorgvuldig opgetekend door priesters. De teksten worden grondig bestudeerd en toch... Ondanks al die kennis en moeite, is er niemand in die tempel die echt weet wat de toekomst ons brengen zal."

Eleanora dacht hier even over na en hoewel ze vreesde dat haar vader zich van haar zou afwenden en erover zou zwijgen, stelde ze hem toch de vraag. "Waarom niet?"

"De woorden die de priesters neerschrijven zijn erg cryptisch", ging hij tot haar verwondering verder. "Vaak zijn het slechts gissingen naar wat de zieners proberen te vertellen. Een bijkomend probleem is dat de zieners door hun overgave ieder besef van tijd hebben verloren. Zelfs een heldere voorspelling wordt waardeloos als je niet weet wanneer ze precies zal uitkomen."

Eleanora probeerde haar onrust weg te slikken. Haar vaders woorden hadden het weeë gevoel in haar maag dat de Bloedmaan haar bezorgde alleen maar verergerd. Ze wilde niets liever dan het balkon verlaten.

"Ik wil geen ziener zijn, papa. Hun talent lijkt meer op een ziekte, dan een gave."

Haar vader glimlachte, nam haar bij de schouders en kuste haar voorhoofd.

"Zo'n vaart zal het niet lopen. Kom, laten we naar binnen gaan en een potje Wolf-en-Hert spelen nu je de zinnen nog niet kan voorspellen."

Een koude rilling gleed over Eleanora's rug. Ontzet keek ze haar vader aan, maar die grinnikte slechts en trok haar mee in de richting van de balkondeuren, weg van de bloedende hemel.

Ze betrad de Rode Kamer, die tijdelijk dienst deed als bibliotheek omdat een storm het halve dak van de leeszaal had meegenomen. Het was een gezellige ruimte. Tegen de muren stonden manshoge kasten, volgestouwd met boeken en op de grond lagen de minder belangrijke stukken op stapeltjes verspreid door de hele kamer. Het rook er vaag naar leer, inkt en nat perkament. Een aantal boekwerken hing opengeslagen over wasdraden die over de gehele breedte van de kamer waren opge-

spannen. Prinses Ioanna zat voor het haardvuur dat dag en nacht brandend werd gehouden in een poging de boeken droog te krijgen. Met een nadenkende blik staarde ze naar een spel Wolf-en-Hert dat voor haar stond opgesteld. Eleanora sloot de balkondeuren en schoof er de bordeauxrode gordijnen voor. Het geluid deed Ioanna opkijken.

“Ik geef het op, Charon. Volgens mij heb jij dit spel gewonnen.”

Haar roodbruine haren gloeiden rossig op tegen de achtergrond van de vlammen die de kamer leken te verzwelgen. Het vuur overmeesterde alles. Vlammen en bloed. Alles baadde in bloed. De gordijnen, het rode tapijt, de fluweelrode jurk van de prinses. Een indringend gekrijs deed de haartjes in Eleanora’s nek recht overeind staan. Huiverend kromp ze in elkaar en schudde het hoofd in een poging de beelden kwijt te raken.

“Wat is er, Elena? Voel je je niet lekker?” Ioanna was in enkele stappen bij haar. “Je bent lijkkbleek en je handen zijn ijskoud! Kom, kom bij het vuur.”

“Het is niets. Ik ben gewoon moe, denk ik.”

Eleanora dacht aan de zieners van de Dromenberg. Zij was niet gek. Het was laat op de avond en ze was moe, daarom zag ze die vreemde dingen. Ze verbeelde het zich alleen maar. Diep in haar hart echter knaagde de onrust en dat ontging haar vader niet.

“Hier, een beker warme wijn”, zei hij. “Drink op en ga dan slapen. Als het je kan geruststellen, dan zal ik vannacht mijn ... eh ... oor te luisteren leggen. Op die manier zijn we snel genoeg gewaarschuwd mocht er iets gebeuren. Ik geloof niet dat de Bloedmaan een voorteken is, maar ik geloof wel in jou, dochter.”

Eleanora knikte opgelucht nu ze wist dat haar vader zijn mentale oor te luisteren zou leggen. Op die manier zou hij ieder onheil opmerken, lang voor het hen kon bereiken. Ze dronk de beker leeg en verliet na een nachtkus de Rode Kamer. Ze was zo moe dat in haar eigen warme en veilige bed de vreemde avond al gauw niet meer leek dan een vage droom.

* * *

Eerder die avond, op enkele dagreizen van Haviksnest vandaan, klopte een zenuwachtige page op de deur van de kleine ontvangstzaal in het koninklijk paleis van Koningsborg.

“Wat is er, Harm?” vroeg koning Ferderik ernstig. De elfjarige jongen wist dat zijne majesteit niet gestoord wenste te worden tijdens de audientie met de ambassadeur van Eliflain. Zijn boodschap moest dus wel dringend zijn.

“Majesteit, mijn verontschuldigen”, begon Harm kleintjes. “Er is een delegatie gearriveerd uit Cavaros onder leiding van een zekere Moeder Ailbrynn. De hofmeester probeerde ze door te verwijzen naar het Klooster van de Heilige Moeder, maar ze eisen kamers in het paleis.”

De koning werd zichtbaar bleker.

“Matriarch Ailbrynn? Ben je daar zeker van, Harm? Draagt ze ... draagt ze rode handschoenen?”

De ambassadeur, een blonde, vrouwelijke elf in een helderblauw gewaad dat met goud was afgezet en van wie Harm de naam maar niet kon onthouden, keek op van haar notities en nam hem aandachtig op.

“Nee, mijn heer, de priesteres en haar metgezellen dragen hun rode handschoenen aan hun gordel, maar ze zijn wel gewapend.”

De elf draaide zich abrupt om naar haar metgezel.

“Yarbrin, ti pyrië sentsseh Ailbrynn?” *Kan jij Ailbrynn lezen?*

“Aye”, antwoordde die. “In té-né sarssin ni hué porán. Im desdahi fahr am mortar.” *Haar gedachten zijn niet zuiver. Ze ruikt naar de dood.*

Hoewel Harm geen elf verstond, vond hij de stem van de raadgever bijzonder duister klinken, alsof hij een onafwendbaar onheil verkondigde. Met zijn haveloze bruine kleren en verwarde, loshangende haren zag hij er ook niet uit als iemand die hoorde rond te hangen in een paleis. Bovendien rook hij naar paardenmest. Volgens hofmeester Imbert was hij een Doler, een elf die in opdracht van de Elifliaanse koning door de wereld zwierf, op zoek naar verhalen. De ambassadeur leek zeer op hem gesteld te zijn.

“Goed, Harm, haal hertog Fernhard zo snel mogelijk hierheen en zeg Imbert dat hij de delegatie binnenlaat en kamers voor hen voorziet in de oostelijke vleugel.”

Harm boog en vertrok.

* * *

De koning keerde zich om naar zijn gasten. Zijn gelaat was doortrokken met diepe groeven, alsof de boodschap van de jongen hem in één klap twintig jaar ouder had gemaakt.

“Vrouw Mariyin, heer Yarbrin; dit onverwachte bezoek dwingt mij u te vragen zich terug te trekken in uw kamers. Wij zullen onze gesprekken later deze week verder zetten.”

“Té hués tar, Mariyin-tán”, zei Yarbrin dringend.

“De matriarch staat voor de deur, majesteit”, vertaalde de ambassadeur.

En inderdaad, al struikelend werd Imbert, de oude hofmeester, de kamer in geduwd. Achter hem schreed Moeder Ailbrynn naar binnen, gevolgd door twee van haar ordeleden. Haar linkerhand rustte op de rode handschoenen die aan haar gordel hingen, naast het met edelstenen bezette gevest van haar zwaard. Beide voorwerpen staken schrill af tegen haar eenvoudige, loodgrijze mantel. De andere hand wees beschuldigend naar Imbert, die verontwaardigd zijn kleren rechte trok.

“Deze ... worm, waagde het ons de toegang tot uw paleis te ontzeggen, majesteit. Ik mag hopen dat hij geheel tegen uw wensen in handelde? Een afgevaardigde van Hare Heiligheid wordt niet afgewimpeld!”

Overdonderd door de plotselinge confrontatie met de matriarch, wist koning Ferderik niet goed wat zeggen. De elfse ambassadeur liet de storm schijnbaar stoïcijns over zich heen komen, maar haar metgezel zat strak gespannen, klaar om in te grijpen.

“Ik zie dat u ook nog ander gespuis aan uw zijde hebt zitten?” draafde Ailbrynn onverminderd door. Er verscheen een valse glimlach om haar dunne lippen. “Mag ik u helpen u daarvan te ontdoen? Mijn ridders zullen met plezier de nodige maatregelen treffen.”

De twee Bloedriders die met Ailbrynn naar binnen waren gekomen, sloegen hun loodgrijze mantels opzij waardoor hun zwaarden duidelijk zichtbaar werden.

“U gaat te ver!” viel de koning uit. Zijn gezicht liep rood aan, maar Moeder Ailbrynn was niet onder de indruk en schudde meewarig het hoofd.

“Dat denk ik niet, majesteit. Als Hare Heiligheid verneemt dat u, haar bloedeigen broer, gesprekken voert met duivelsgebroed, dan...”

“Dit is mijn paleis. Ik stel hier de regels”, onderbrak de koning haar woedend. “Moryam heeft hier niets te zeggen. Ik gebied u deze kamer te

verlaten; anders laat ik u en uw gezelschap de nacht in de kerkers doorbrengen!”

Ze stonden lijnrecht tegenover elkaar, maar Ferderik was vastbesloten geen duim te wijken. Moryam was werkelijk te ver gegaan. Wat bezielde haar om de matriarch van de Rode Hand in eigen persoon naar Koningsborg te sturen? Moeder Ailbrynn stond aan het hoofd van een orde die verantwoordelijk was voor de dood van duizenden, volgens sommigen zelfs tienduizenden, onschuldige mensen en elfen in hun jacht op kettters, heksen en tovenaars. Ze was Moryams rechterhand en sprak in naam van de Magna Mater, waardoor hij gedwongen was haar te ontvangen. Maar dat gaf haar zeker niet het recht om hem, Ferderik de veertiende, koning van Zuid-Terumen, te bedreigen in zijn eigen paleis!

Even leek het of de matriarch een weerwoord overwoog, maar ten slotte bond ze in en na een vernietigende blik op de elfen en een nauwelijks merkbare knik naar de koning, verliet ze de ontvangstzaal. Haar woorden bleven echter nazinderen in de oren van Ferderik. Hij wist dat de kwestie nog niet was afgehandeld. Moeder Ailbrynn had een toegeving moeten doen en iemand zou daar vroeg of laat voor boeten.

“Ik vertrek vannacht nog naar Thrill, majesteit”, zei de ambassadeur met zachte, maar vastberaden stem, “en ik zal mijn landgenoten die in deze stad verblijven, aanraden om eveneens zo snel mogelijk Koningsborg te verlaten.”

“Vrouw Mariyin-tán!” riep Ferderik. “Ik kan u verzekeren dat u of uw landgenoten niets zal gebeuren. De Bloedorde heeft geen enkele macht in Koningsborg! Ailbrynns woorden zijn slechts lucht! Hecht er alstublieft geen belang aan.”

“Majesteit, die vrouw is iets van plan. Mijn vader heeft gezien dat haar geest wordt overschaduwd door bloed en dood. Wees op uw hoede voor haar.”

“De matriarch probeert slechts. Het is van geen belang”, herhaalde de koning in een laatste poging de ambassadeur te overtuigen te blijven. Hij werd misselijk als hij dacht aan de krater die in de Zuid-Terumeense schatkist geslagen zou worden bij het vertrek van de elfen. Eliflain was hun belangrijkste handelspartner!

“Wij vertrekken. En met mij alle Ilflin die me willen volgen. Mijn besluit staat vast”, sprak Mariyin-tán.

De koning kreunde inwendig. Dit was echt zijn dag niet.

“Wat moet zijn, moet zijn”, zei hij. “Ik zal het bevel geven de stadspoorten open te laten vannacht. Ik beschouw onze gesprekken echter nog niet als afgelopen, excellentie. Vertel koning Ichtar dat hij zeer spoedig een gezantschap mag verwachten.”

“Ik ben er zeker van dat mijn Tsirim daar naar uit zal kijken, majesteit.”

Met die woorden verlieten hare excellentie Mariyin-tán, ambassadeur in opdracht van zijne majesteit Tsirim Ichtar van Eliflain, en haar raadgever Yarbrin het paleis.

Koning Ferderik zag het met lede ogen aan.

“Mijn koning?” vroeg de hertog, die aarzelend de zitkamer betrad die in verbinding stond met de koninklijke slaapkamer.

“Waar was je, Fernhard? Als ik mijn generaal nodig heb, dan verwacht ik hem ogenblikkelijk te zien. Je bent twee uur te laat!”

“Mijn verontschuldigen. Ik had enkele dingen te regelen in de kazerne en heb pas onlangs uw bericht gekregen. Ik ben werkelijk zo snel mogelijk hierheen gekomen, majesteit.”

Hertog Marcos Fernhard, door velen ook wel de IJzeren Generaal genoemd, was een breedgeschouderde man met een overdonderende persoonlijkheid. Ondanks zijn adellijke titel en hoge militaire rang joeg hij nog iedere morgen onvermoeibaar de verse rekruten op. Enkel de grijze haren bij zijn slapen verrieden zijn leeftijd, verder was zijn conditie net zo goed en vaak beter dan die van zijn onderofficieren.

“Ik ruik het”, zei Ferderik geamuseerd. “Je had best even wat anders kunnen aantrekken. Je was toch al te laat. Waar is Harm?”

“Die is iets te eten halen voor mij. Als u me dat niet kwalijk neemt, majesteit?”

“We zijn met z’n tweeën in deze kamer, Marcos, je mag de formaliteiten laten varen.”

“Ik ben gehuwd met uw zuster, maar u bent op de eerste plaats mijn koning, majesteit.”

De woorden waren een vertrouwd ritueel. Ze bestonden al sinds het huwelijk van de hertog met prinses Ioanna en ze zouden niet veranderen.

Ze zetten zich neer in de zetels voor de open haard. De koning strekte zijn handen uit naar de vlammen, op zoek naar wat warmte die de pijn uit zijn gewrichten kon drijven. Op sommige dagen herinnerden zijn handen hem eraan dat zijn jonge jaren ver achter hem lagen. Misschien werd het langzamerhand tijd om eens na te denken over een troonsafstand ten gunste van zijn zoon. En dan gaan vissen. Ja, dat zag hij wel zitten.

Iemand had de zware, donkergroene gordijnen slecht dichtgetrokken, waardoor een bleke straal maanlicht de kamer binnendrong. Het licht was roodachtig, merkte Ferderik op, en het legde een vreemde glans over de halfduistere kamer. Hij dacht aan de waarschuwing van de ambassadeur en een beklemmend gevoel be kroop hem. Misschien was het verstandig haar woorden ter harte te nemen.

Harm kwam binnen met een schotel brood en kaas, die hij naast de hertog op een tafeltje zette. Vervolgens schonk hij wijn in voor beide mannen en zette zich in een hoekje zodat hij in de buurt van de koning was, mocht deze hem nodig hebben.

“Over zusters gesproken, Marcos”, begon koning Ferderik. “Moryam heeft het in haar heilige hoofdje gehaald een kathedraal te bouwen in Koningsborg. Ze heeft de matriarch van de Bloedorde gestuurd om de onderhandelingen daarover op te starten. Wat denk je daarvan?”

De generaal kauwde nadenkend op zijn brood, en schudde zijn hoofd.

“Ik geloof er geen snars van, majesteit. Een kathedraal bouwen onder leiding van een Bloedridder? En dan nog wel Moeder Ailbrynn zelf? Volgens mij is ze heel wat anders van plan. Ik zie het als een mooi excuus voor haar om een interessante hoeveelheid volgelingen in Koningsborg te huisvesten en vaste voet in Zuid-Terumen te krijgen. De bouw van een kathedraal zou een heleboel mensen naar Koningsborg lokken en dat heeft vast een aantrekkelijk financieel kantje. Maar Moryam is niet te vertrouwen, dat weet u net zo goed als ik.”

“Ik denk dat je gelijk hebt, Marcos. We moeten er zo snel mogelijk achter zien te komen wat haar werkelijke plannen zijn. De matriarch lijkt me te zeker van zichzelf en het zit me niet lekker dat zij en haar mannen gewapend in mijn paleis rond paraderen. Ik zou alleen een fatsoenlijk excuus willen bedenken om hen buiten te werken. Weet je dat

de elfse ambassadeur me voor Ailbrynn gewaarschuwd heeft? ‘Haar geest wordt overschaduwd door bloed en dood’, zei ze.”

Ze waren blijven hangen, die woorden, en ze hadden hem aan het denken gezet. Men zei wel eens dat elfen werkelijk gedachten konden lezen en Ferderik was er niet gerust op. Morgen zou hij nog voor het ontbijt maatregelen treffen tegen Ailbrynn en haar gevolg.

“Uw kamers worden goed bewaakt, mijn koning”, probeerde Marcos hem gerust te stellen. “U hoeft zich geen zorgen te maken over een handvol priesters. De wapens die zij dragen zijn slechts bedoeld als uiterlijk vertoon, net als hun rode handschoenen. We mogen ons niet door hen laten intimideren.”

“Uiterlijk vertoon? Net zoals mijn kroon zeker? Marcos, dit zijn Bloedridders, geen brave monniken. Mijn zuster weet wat ze doet. Als ze een gewapende delegatie stuurt, dan zit daar geen vaag dreigement achter. Je mag er zeker van zijn dat die mannen dat ook kunnen waar-
maken!”

De generaal zette zijn wijn weg en boog zich naar Ferderik toe. “Een bevel van u en ik zorg er persoonlijk voor dat er geen enkele priester van de Rode Orde meer in de stad is als de zon opkomt.”

Ferderik keek zijn generaal strak aan. Marcos zou het zonder verpinken doen. Vijfentwintig priesters vermoorden om zijn koning rustig te laten slapen. Jammer dat zo iets niet tot de mogelijkheden behoorde.

“Zodra Moryam dat te horen krijgt, is het hek helemaal van de dam. Nee, we sturen de delegatie morgen naar het Klooster van de Heilige Moeder buiten de stad. Ik zal ze zeggen dat we hier op het paleis niet aan hun religieuze behoeften kunnen voldoen en daar moeten ze voorlopig maar genoegen mee nemen. Zodra ze het paleis hebben verlaten, zien we weer verder.”

“Is dat uw beslissing, majesteit?”

“Ja, Marcos, dat is mijn beslissing.”

“Goed.” De hertog spoelde zijn laatste hap weg met de rest van zijn wijn. “Dan denk ik dat ik hier klaar ben. Als u mij toestaat?”

* * *

Met een handgebaar gaf de koning hem te kennen dat hij kon gaan. Marcos stond op en liep met zijn karakteristieke lange passen naar de

deur. Achter zich hoorde hij dat de koning Harm de opdracht gaf om de kamer op te ruimen. Net toen hij zijn hand op de deurklink legde, stak zijn soldateninstinct de kop op. Er klopte iets niet. Er was iets mis. Er was ... teveel rumoer op de gang. Rumoer? Nee, er werd gevochten! Met een ruk opende hij de deur en in eenzelfde beweging trok hij zijn zwaard. Een vlugge blik in de gang leerde hem dat de koning gelijk had gehad.

De priesters vochten zich een weg door de gang, met Ailbrynn in hun midden. De wachten verdedigden zich kranig, maar waren ondanks hun vaardigheden geen partij voor de ridders. Met een smak gooide de hertog de deur dicht en barricadeerde deze door een zware, hardhouten stoel onder de klink te zetten. Enkele tellen later begon er iemand op de deur in te hakken.

“Ferderik!” riep hij terwijl hij met nog meer spullen de deur probeerde te barricaderen.

“Marcos, waar ben je in Gaia’s naam mee bezig?” vroeg de koning verwonderd. Toen zag hij het wanhopige gezicht van de generaal en het bloed trok weg uit zijn gelaat.

“Ze zijn er, nietwaar? Moryam heeft besloten om het af te maken. Alleen daarom wilden de priesters absoluut in het paleis blijven overnachten.”

“Ferderik”, beval Marcos kalm, “neem Harm mee en vlucht via de Koninginnegang het paleis uit. Ik hou Ailbrynn zo lang mogelijk tegen. Waarschuw mijn mannen in de kazerne. We kunnen nog...”

Onder luid gekraak begaf de deur het en de IJzeren Generaal keerde zich om naar de vijand, zijn zwaard in de aanslag. Hij was klaar, klaar om zijn leven en dat van zijn koning zo duur mogelijk te verkopen.

*Er vloei­de bloed die nacht, onder het alziend oog van een rode maan.
Zwaarden van vloeibaar zilver trokken een spoor van vernieling.
Niemand bleef er over om het ochtendgloren te begroeten.
Enkel de loodgrijze macht van rode handschoenen...*

Olwan de Bard - Opkomst van de Bloedmaan

* * *

De schriële Harm, verborgen in een kast, hilde om de misdaad die gepleegd werd. Hij hield zijn ogen stijf dichtgeknepen van angst en wilde dat hij dat ook met zijn oren kon doen. Een paar meter van hem vandaan hoorde hij hoe Moeder Ailbrynn haar bevelen gaf. Hij wist dat als hij door de kleine spleet in het hout van de kleerkast keek, hij het opengereten lichaam van zijn koning zou zien. Hij wilde dat hij niet gekeken had. Hij beet op zijn lippen om het geluid van zijn snikken te smoren. Eén ding wist hij heel zeker: als ze hem vonden, dan zouden ze hem net zo achteloos neersteken als koning Ferderik.

Plots hoorde hij het metalen gezang van een zwaard dat werd getrokken. Harm kromp in elkaar, bang dat ze hem ontdekt hadden.

“Was ik niet duidelijk genoeg, prefect Zorgas?” hoorde hij Ailbrynn dreigen. “Er mocht niemand ontsnappen! Nathans dood was even belangrijk als die van kroonprins Jehan. Ik wil zijn lijk vóór de ochtend aan mijn voeten zien liggen, begrepen?”

Het commentaar hierop was voor de jongen een onbegrijpelijk gemompel, maar het scherpe antwoord van de matriarch was opnieuw beangstigend helder.

“Dat verandert niets aan het plan. Als Nathan onvindbaar blijft, dan schuiven we hem net zo goed de schuld in de schoenen. Hoe moeilijk is het om te verzinnen dat wij ingrepen toen de prins een poging deed de macht te grijpen? Helaas kwamen we net te laat.” Ailbrynn lachte kakekend. “Maar door je domme vragen is het me wel duidelijk dat ik hier in Koningsborg niets aan je heb. Ik geef je nog één kans om te bewijzen wat je waard bent, Zorgas. Jij vertrekt over een uur met negen ridders naar Haviksnest. Je weet wat je te doen staat. Ik verwacht je over een week weer hier met de nodige bewijzen. Als je dat niet lukt, weet dan dat ik er persoonlijk voor zal zorgen dat jij de volgende bent die gekruisigd wordt in het Stenen Woud.”

Natuurlijk leefde Nathan nog, flitste het door het hoofd van de jonge page. De prins sloop 's avonds vaak het paleis uit om de nacht elders door te brengen. En hij wist waar. Het trof Harm als de bliksem. Hij was de enige die de prins kon waarschuwen voor het naderende gevaar! Hij kon het doen. Hij wist de weg door het paleis blindelings. Kon hij maar bij de Koninginnegang komen! Gingen die priesters maar de kamer uit!

Het was alsof de Godin Gaia zelf zich met zijn lot bemoeide. Moeder Ailbrynn en haar Bloedridders verlieten de koninklijke slaapkamer en

het werd stil. Harm hield gespannen luisterend zijn adem in, maar er was echt niemand meer te horen. Heel voorzichtig duwde hij de deur van de kleerkast op een kiertje en gluurde er doorheen. Er bewoog niets. Trillend van angst opende hij de deur net ver genoeg om uit de kast te kunnen kruipen. Het kistje dat de koning hem gevraagd had weg te zetten wikkelde hij in z'n jasje. Vervolgens knoopte hij de mouwen aan elkaar en hing het jasje rond zijn nek en onder zijn rechterarm door. Het was te belangrijk om te verliezen. Hij hield zijn oren gespitst. Ieder geluid kon hem het leven kosten.

Harm stak de kamer over, waarbij hij de dode koning bewust negeerde. Hij wilde niet zien wat de ridders met hem gedaan hadden. Naast een boekenkast zat een bijna onzichtbare deur die naar een weinig gebruikte gang leidde. De jongen prutste onhandig aan het openingsmechanisme en zuchtte opgelucht toen hij een klik hoorde. Snel glipte hij de kamer uit en sloot zachtjes de deur achter zich. Nu stond hij in de zwak verlichte ruimte tussen twee muren die door iedereen de Koninginnegang genoemd werd. Het roodachtige maanlicht viel binnen door smalle ramen die hoog tegen het plafond zaten. Hij was hier al een keertje eerder geweest. Hij had de gang ooit gebruikt om een boodschap van zijn koning naar kroonprins Jehan te brengen, die in de kamers van zijn moeder woonde sinds het overlijden van koningin Amalia. Harm hoopte dat er geen Bloedridders zouden zijn, en hij had geluk; er was niemand te bekennen. Toch bleef hij op zijn hoede en sloop de slaapkamer van prins Jehan binnen. Daar bleef hij abrupt staan. Tot in het diepst van zijn jonge hart geschokt, staaarde hij naar het bed. De altijd spierwitte lakens waren doordrenkt van het bloed. Jehans bloed. Kokhalzend liep Harm de kamer uit. Halverwege struikelde hij over het levenloze lichaam van hofmeester Imbert, waarna hij verblind door zijn tranen de gang op vluchtte. Daar kwam hij oog in oog met een priester te staan, die bezig was het lichaam van een dienstmeisje uit de weg te sleuren. Meteen liet de man het levenloze lichaam vallen, trok zijn dolk en grijnsde zijn tanden bloot. Met grote ogen keek Harm naar het dode meisje. Het was Alia, het dienstmeisje dat hem soms wat stompjes kaars toestopte zodat hij 's nachts niet in het donker naar zijn kamer hoefde.

“Kom eens hier jij, jongetje. Garius houdt van kleine jongetjes”, kirde de met bloed besmeurde priester-soldaat.

Harm zette het op een lopen, met de griezelig lachende priester op zijn hielen. Hij rende de gang door en met een laatste spoortje helder verstand schoot hij de bovenkeuken in. Hij vergrendelde de deur achter zich, kroop in de kleine lift die naar de gaarkeuken ging en trok verwoed aan het touw tot hij met een bons op de keukenvloer terechtkwam. Met een ruk opende hij de lift en rende naar de bijkeuken die een deur had die uitkwam op de tuinen. In de verte hoorde hij iemand woedend brullen. Met trillende vingers haalde hij de sleutel van het haakje naast de deurpost en probeerde het slot te openen. Pas na een tweede poging lukte het hem; toen stond hij eindelijk op het binnenplein. Het enige dat hem nu nog van de gruwel achter hem scheidde, was de hoge paleismuur, maar dat was voor hem een koud kunstje. Hij was al zo vaak over de muur geklommen dat zijn voeten als vanzelf de juiste steunpunten vonden.

In het steegje aan de andere kant van de muur ging hij hijgend zitten. Hier zouden de Bloedridders hem vast niet meteen vinden. Toen hij na een minuutje weer op adem was gekomen, vermande hij zich en stond op. Het huis waar prins Nathan de nacht doorbracht, lag in het centrum van de stad, een half uur lopen van het paleis. Harm beet op zijn tanden en liep op een drafje het steegje uit, hopen dat hij op tijd zou komen.

De Godin bleef hem gunstig gezind. Zonder problemen kwam Harm bij het huis van meester Olrik, een zilversmid, die geheel onwetend was van het feit dat prins Nathan een oogje had laten vallen op zijn teergeliefde dochter. Harm begon luidkeels te roepen en op de voordeur te bonzen. Algauw ging er een raam open op de eerste verdieping en een verwarde, grijsharige man stak zijn hoofd naar buiten.

“Wat moet dat daar!” riep de smid woedend.

“Heer Nathan! Hoogheid” schreeuwde de jongen wanhopig, geen acht slaand op de oude zilversmid. “Alstublieft, heer Nathan!”

Uiteindelijk ging ook het andere raam open en de jonge prins kwam tevoorschijn. Zijn korte, kastanjekleurige haar stond alle kanten uit en zijn donkerblauwe ogen leken te bliksemen.

“Harm? Wat doe jij hier? Ik heb je toch gezegd... Wacht daar, ik kom naar beneden.”

Verbouwereerd keek de zilversmid naar het nu lege raam van de kamer naast hem. Plots leek hem een licht op te gaan.

“Het zal toch niet waar zijn, hé?” Vloekend verdween hij naar binnen.

Even later opende de prins half aangekleed de voordeur. Hij keek schichtig de straat in, terwijl hij de jongen naar binnen wenkte.

“Je weet dat je hier niet moet komen, Harm. Ik hoop voor jou dat dit écht belangrijk is.”

De jongen werd de ontvangstkamer in geduwd en op een kruk neergepoot.

“Vertel me nu eens waarom je hier als een gek lawaai stond te maken”, vroeg de jonge prins.

Harm opende zijn mond, maar werd onderbroken door een woedende Olrik die de trap af kwam denderen.

“Wat doe jij op de kamer van mijn dochter?”

De prins rolde met zijn ogen en draaide zich vervolgens met een innemende glimlach om naar de zilversmid.

“Meester Olrik, ik hou van Irsine en als de Godin het wil en als mijn vader, hertog Fernhard, zijne majesteit en u erin toestemmen, dan wil ik haar graag tot mijn vrouw nemen. Alleen heb ik tot op heden, jammer genoeg, niet het juiste moment gevonden om mijn verloving met u allen te bespreken.”

“Mijn dochter?” kraste de zilversmid hees. “Hoe lang is dit al bezig?”

“De koning is dood”, fluisterde Harm, maar niemand lette op hem.

“O, vader, alstublieft, houd u niet van de domme!” Irsine, die de tijd had genomen om zich aan te kleden, wilde nu ook haar zegje doen. “Waarom denkt u dat ik de laatste maanden zo vaak in het park ga wandelen? Om de hond uit te laten?”

“Liefje, wij hebben helemaal geen hond. Ooo...” De man leek het zich plotseling te realiseren. “Jij en zijne hoogheid?” Hij keek berekenend van Nathan naar Irsine. “Weet je, dat klinkt eigenlijk niet zo slecht. Misschien dat we dat gesprekje met uw vader en zijne majesteit maar niet te lang meer moeten uitstellen?”

“De koning is dood!” schreeuwde Harm schril. “Ze zijn allemaal dood!”

Verbijsterd staaarde iedereen hem aan.

* * *

Nathan was de eerste die bij zijn positieven kwam. Hij knielde bij de jongen neer en greep hem bij zijn schouders.

“Wat? Dat is niet grappig, Harm. Waarom zeg je zoiets?”

“Omdat het waar is! Er waren Bloedridders, en een elf zei dat die iedereen wilden vermoorden en dat hebben ze ook gedaan. De koning, kroonprins Jehan, Imbert, ze zijn allemaal dood. Ik heb Alia gezien in de gang: dood! Ze hebben iedereen vermoord! Alleen ik kon ontsnappen. En nu willen jullie niet naar mij luisteren!” Harm barstte in snikken uit en Nathan nam hem in zijn armen. “Het was heel erg! Er was overal bloed!”

“Heb je... Heb je mijn vader gezien?” Het verhaal van Harm had Nathan als een mokerslag getroffen en hij vreesde het antwoord op zijn volgende vraag. “Leeft hij nog?”

De jongen schudde het hoofd en de prins wendde zich van hem af, zijn tranen verbijtend. Zijn vader dood, zijn beste vriend Jehan dood en ook koning Ferderik, die voor hem een tweede vader was geweest. Dit kon niet waar zijn. Dit was een nachtmerrie!

“Hij was in de andere kamer met de Bloedridders aan het vechten, zodat de koning tijd zou hebben om te vluchten. Maar die wilde niet en toen zei de koning mij dat ik me moest verstoppen in de klerkast en dat heb ik gedaan. Daarna kwamen de Bloedridders binnen en staken de koning neer.”

“Lieve Gaia”, fluisterde Olrik ontsteld.

“Ze zoeken u”, zei Harm. “Ik heb het de matriarch horen zeggen. Ze wil u ook dood.”

“Je moet onderduiken, Nathan!” Irsines stem klonk dringend, maar ze hield het hoofd koel. “En wij moeten hier weg, vader. Als ze te weten komen dat de prins hier vannacht geweest is, dan halen wij de komende ochtend evenmin.”

“Harm”, vroeg de prins, “wat heeft de matriarch precies gezegd? Kan je je dat herinneren?”

De jongen dacht diep na voor hij antwoord gaf. “Ze wil u dood, maar als dat niet lukte, dan ging ze u net zo goed de schuld geven van wat er op het paleis gebeurde. Een priester, die Zorgas heet, is naar Haviksnest

gestuurd. Als hij terugkeert zonder bewijzen dan kruisigt ze hem, maar ik weet niet welke bewijzen ze bedoelde.”

Nathan werd lijkbleek.

“Ze willen mij en mijn regiment ervan beschuldigen iedereen te hebben vermoord om de macht te grijpen, waarna de Orde van het Bloed zichzelf naar voor zal schuiven als de grote redder van het volk. Het leger zal uit ‘veiligheidsoverwegingen’ buiten de paleismuren worden gehouden en ik word vogelvrij verklaard. Mijn dood maakt dan ook niet zoveel meer uit, het is slechts een eindje dat aan elkaar geknoopt moet worden. Moryam zet zich op deze manier ongehinderd op de troon, terwijl het hele land jacht op mij maakt. Haar laatste hinderpaal is mijn moeder.” Ontzet sprong de prins op. “Haviksnest! Ze zijn al onderweg naar Haviksnest! Ik moet vertrekken, ik moet mijn moeder waarschuwen!”

“Nee, Nathan, je moet in Koningsborg blijven en zo snel mogelijk het leger mobiliseren!” drong Irsine aan. “Je moet iedereen overtuigen van je onschuld en die priesters het land uit drijven!”

In de ogen van zijn geliefde zag Nathan hoe een visioen van bloed en oorlog zich ontvouwde. Zijn regiment dat, ondersteund door een deel van de bevolking van Koningsborg, het opnam tegen matriarch Ailbrynn en haar onophoudelijke stroom gewapende fanatiekelingen die uit Cavaros werden aangevoerd. Een verzet zou snel met wortel en al worden uitgeroeid. Het had geen zin.

“Ze zullen me niet geloven, Irsine. Er is niemand die mijn woorden kan staven en ik ben maar een tweederangsprins. Mijn macht heeft nooit verder gereikt dan mijn eigen regiment. Om het op te nemen tegen Cavaros heb ik een leger nodig en Ailbrynn zal nu bezig zijn mijn naam in die mate te besmeuren, dat ik geen enkele kans meer maak om de nodige mannen achter me te scharen.”

“Harm kan je verhaal bevestigen, en de naam van je vader moet toch ook iets betekenen?” kwam Olrik tussenbeide.

Nathan schudde bedenkelijk het hoofd.

“Het woord van een elfjarige en de naam van een dode man? Misschien, maar misschien ook niet. Ik wil er het leven van mijn moeder niet voor op het spel zetten. Ik ben de enige die Haviksnest kan waarschuwen. Van daaruit wil ik naar Noord-Terumen in de hoop dat ik steun kan krijgen van koning Harald. Ik heb nú een paard nodig.”

“Dat is geen probleem. Ik heb drie goede paarden waarvan je er één kan lenen”, sprak de zilversmid, die meteen aanstalten maakte om naar buiten te gaan. “Terwijl ik de dieren zadel en hierheen breng, moeten jullie beginnen te pakken. Irsine, we vertrekken vannacht nog naar de boerderij van oom Joris. Over een uur wil ik de stad uit zijn.”

Het meisje knikte en keek naar de jonge page die op zijn kruk zat te suffen van vermoeidheid.

“Wat doen we met Harm?”

“Harm is als wees opgenomen in onze huishouding”, zei Nathan. “Buiten mij heeft hij niemand meer; maar vanaf morgen word ik in het hele land gezocht voor koningsmoord. Als jullie hem willen meenemen naar die boerderij, dan zou ik jullie daar heel dankbaar voor zijn.”

“Dat is misschien het beste”, zei Olrik terwijl hij zijn jas aantrok en een olielamp aanstak. “Op de boerderij heeft hij een kans om dit alles te verwerken en tussen de twaalf kinderen van mijn broer zal hij niet opvallen.” Hij wierp de jongen een grimmige blik toe en verdween in de duisternis van de nacht.

“Irsine, je moet de Druwedan waarschuwen”, zei Nathan. “Zodra Ailbrynn de stad onder controle heeft, zet ze de jacht op hen in en ze zal de kinderen in het heiligdom Yldaran niet ontzien. Probeer Olwan te bereiken en zeg hem hulp te zoeken in het oosten. Als er iets is in Zuid-Terumen dat het kan winnen van Cavaros, dan is het de koppigheid van onze landheren.”

“Je weet dat het voor mij onmogelijk is om Druwed Olwan te benaderen, maar ik zal vader zeggen dat ik een offer wil brengen bij de Gebroken Steen en aan Llwyn een boodschap meegeven.” Irsine legde haar hand op Nathans borst. “Maar ik denk dat de Druwed verstandig genoeg is om de anderen in veiligheid te brengen zonder jouw instructies.”

“Ik had op het paleis moeten zijn vannacht. Misschien had ik een verschil kunnen maken, dan was dit allemaal niet gebeurd en dan...”

Het meisje bracht hem tot zwijgen door haar lippen op die van hem te drukken.

“Je kan de klok niet terugdraaien, Nathan. Het moest zo zijn. Gaia heeft besloten.”

Ze was nog nooit zo mooi geweest, zelfs het vuilrode maanlicht kon daar geen verandering in brengen. Het brak zijn hart haar te moeten verlaten. Het liefst had hij de tijd teruggedraaid naar enkele uren geleden toen ze nog perfect gelukkig waren geweest. Haar lichaam tegen het zijne, onbewust van de gruwel die zich op het paleis afspeelde en dromend van een toekomst samen.

“We hadden nooit mogen wachten”, zei hij. “Olwan had onze handen maanden geleden al moeten binden.”

Hun paarden stonden zo dicht bij elkaar dat hun knieën elkaar raakten en toch voelde hij zich een wereld van haar verwijderd.

“Er is niemand anders met wie ik onder de heilige boom zou willen staan, Nathan.” Irsine glimlachte triest. “Ik zal op je wachten.”

Hij greep naar de hanger die hij onder zijn kleren droeg, een zilveren boom die hij ooit in een opwelling gekocht had op de markt, maar die achteraf een voorteken was gebleken. De boom had hem naar de Druwedan geleid en daar had hij Irsine leren kennen.

“Olwan zei: liefde is als een boom, met wortels die diep verankerd zitten in de aarde en met takken die reiken naar de zon.” Hij legde de hanger in haar handen en kuste haar vingertoppen. “Zodat je aan me denkt”, voegde hij eraan toe.

“Daar heb ik geen juwelen voor nodig, Nathan.” Er rolde een traan over haar wang toen ze de zilveren boom om haar hals hing. Hij lag precies op het tere plekje tussen haar sleutelbeenderen, waar hij haar nog niet zo lang geleden gekust had. Hij wilde haar nog zoveel zeggen, maar er was zo weinig tijd.

“Nathan, wil je...”

Ze hoefde haar zin niet af te maken. Hij begroef zichzelf in haar armen en wenste dat de tijd bleef stilstaan.

“Zorg goed voor Harm”, fluisterde hij in haar oor en liet haar los.

Met een korte ruk aan de teugels keerde hij zijn paard in de richting van de Oostpoort. De nacht was jong en de weg lang.

“Nathan!” Haar kreet deed hem nog eenmaal omkijken. “Kom je bij me terug?”

“Natuurlijk”, zei hij en hij meende het vanuit het diepst van zijn hart. “Altijd!”